

Anmeldelse

Højskolevævning & Kvindeliv i Askov

Forfatter: Mette Eriksen Havsteen-Mikkelsen

Forlag: Rhodos

Sideantal: 168, 154 illustrationer, hardcover

ISBN: 9788779990357

Vejledende pris: 248,00 kr.

Anmeldt af: Ulrikka Mokdad

Der er tale om en indbydende og meget smukt indbundet bog, hvis for- og bagside forestiller et gobelinstykke vævet efter tegning af Frances van Hall.

Bogen om højskolevævningens historie i Askov fortæller blandt meget andet om, hvordan det gik til, at vævning udviklede sig til at blive et selvstændigt højskolefag på en række af Danmarks folkehøjskoler.

Historien begynder med flytningen af Rødding Højskole til Askov nord for Kongeåen i 1865 året efter Danmarks nederlag ved Dybbøl. I slutningen af 1880'erne tages håndvævning op i dansk højskolesammenhæng som et led i et forsøg på at genoplive den førindustrielle danske bondekultur, en kultur der i højskolefolkets verden kommer til at fremstå som et ideal og en modsætning til den efter deres mening overfladiske og forjagede bykultur.

I bogens andet kapitel præsenteres vi for den myreflittige Jenny la Cour, der i 1889 indfører håndvævning på Askov Højskole med Husflidsselskabets støtte og med den folkelige svenske vævning, som hun har lært på Hvilan Folkhögskola i Sverige, som forbillede. Jenny la Cours væveskole, der befinder sig i huset Veum 1888-1923, kommer i mere end tre årtier til at præge undervisningen i vævning i Askov og grundlægger højskolens position som kraftcentrum for dansk vævning. Hun genopliver den nordiske traditionelle vævning for den kvindelige afdeling af højskolen, underviser i syning og broderi af udstyr, ligesom hun er husmor for de kvindelige højskoleelever, der er indlogeret hos hende under deres ophold i Askov. Kapitlet gennemgår grundigt Jenny la Cours liv og virke ligesom også de mest fremtrædende af hendes elever nævnes, Mette Westergaard og Johanne Siegmundfeldt.

Tredje kapitel omhandler den energiske Paula Trock og hendes væveskoler Askovhus 1928-34, Askovhus og Troba i Sønderborg 1934-43 samt Spindegården i Askov 1948-1970. Hendes forsøg med uld og med at spinde kvalitetsgarn til vævning af dragt- og møbelstoffer samt hendes succes med den toårige erhvervsrettede uddannelse i håndvævning, der modsvarer Tegne- og Kunstindustriskolens treårige uddannelse, beskrives indgående.

I fjerde kapitel gennemgås vævning på Askov Højskole i Margrethe Christiansens og Charlotte Ruds tid, de to søstre, der efter tur forestod væveundervisningen på Askov Højskole og som især lagde vægt på aftegning og rekonstruktion af de danske folkedragtstoffer. Man er i denne periode atter meget optaget af Sverige og svensk vævning på Askov Højskole, ligesom der foregår et intenst samarbejde med HH, Højskolernes Håndarbejde, hvor Charlotte Rud er en af hovedkræfterne.

Femte kapitel belyser den nu hundredårige kunstner Inge Bjørns fyrre år som underviser i vævning på Askov Højskole, 1953-1993. I denne periode bliver vævning et selvstændigt værkstedsfag på højskolen, Inge Bjørn underviser i oldtidens tekstile teknikker, bl.a. sprang, opstadsvæv og billedvævning, og eleverne bliver medskabere af de vævninger, de udfører under deres ophold i Askov. I begyndelsen af 1970'erne involveres højskoleeleverne således i

Inge Bjørns bogprojekt ”Oldtidsdragt-Nutidstøj”. Dette kapitel er efter min mening det mest vellykkede i bogen, ikke mindst fordi Inge Bjørns særlige pædagogik og de tanker, der ligger bag hendes egen tilgang til vævning og undervisning i faget, belyses i flere citater.

I slutningen af bogen s. 153-154 findes en ordliste med forklaring af vævetekniske betegnelser. De fleste erfarne vævere kender de anvendte væveudtryk i forvejen, men nye vævere vil uden tvivl have stor glæde af at få ord som beiderwand og dukagang, krabba og træhvergarn forklaret.

Forfatteren går grundigt til værks i forhold til det historiske, men som anmelder studser man over, hvor lidt der står om væveundervisningens opbygning og de pædagogisk-didaktiske metoder, der blev brugt på Askov Højskole i de første fire kapitler.